

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ- ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Θέμα: «ΘΕΜΑ : Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΙ ΕΥΘΕΩΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΥ «NE BIS IN IDEM» ΚΑΙ ΞΑΝΑΣΤΕΛΝΕΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥΣ ΣΤΑ ΠΟΙΝΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥΣ ΟΦΕΙΛΕΤΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΔΙΚΑΣΤΕΙ - ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΙ Ή ΑΘΩΩΘΕΙ – ΓΙΑ ΤΑ ΙΔΙΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ.»

Την 08/02/2016, από το πρωτοσέλιδο δημοσίευμα της ημερήσιας πολιτικής εφημερίδας "KONTRA NEWS" και από τη σχετική, επί του ανωτέρω δημοσιεύματος, μακροσκελή ανάλυση που παρατίθεται στην ιστοσελίδα «kinima-ypervasi.gr» και στον σύνδεσμο «http://www.kinima-ypervasi.gr/2017/02/blog-post_40.html», ενημερώθηκα ότι οι Δ.Ο.Υ., εφαρμόζοντας μια νέα, πρωτοφανή πρακτική, επαναβεβαιώνουν στους οφειλέτες του δημοσίου τις ίδιες παλαιές οφειλές τους, οι οποίες έχουν ήδη εγγραφεί ως έσοδα στους Προϋπολογισμούς παρελθόντων ετών και, στην συνέχεια, αφού καταρτίσουν νέους πίνακες χρεών, εντελώς παράνομα, αντισυνταγματικά και παραβιάζοντας ευθέως τη Συνθήκη της Λισσαβόνας και τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, υποβάλουν νέες μηνυτήριες αναφορές κατά των ιδίων αυτών οφειλετών, ενώ γνωρίζουν ότι αυτοί έχουν ήδη δικαστεί (καταδικαστεί ή αθωωθεί), κατόπιν προηγούμενων μηνυτήριων αναφορών των ιδίων Δ.Ο.Υ., για τα ίδια αδικήματα που τους αποδίδονται με τις νέες, επαναληπτικές, μηνυτήριες αυτές αναφορές κα. ενώ, οι αρμόδιοι υπάλληλοι των δικαστικών τμημάτων των Δ.Ο.Υ. γνωρίζουν ή οφείλουν να γνωρίζουν, τις περί του αντιθέτου ισχύουσες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, τις σχετικές αποφάσεις του ΣτΕ και του Αρείου Πάγου, ακόμη και σε επίπεδο ολομέλειας, καθώς επίσης και τις σχετικές καταδίκες της Ελλάδος για την παραβίαση της αρχής «ne bis in idem», από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΔΑ).

Ειδικότερα, στο ανωτέρω δημοσίευμα της ιστοσελίδας «kinima-ypervasi.gr», αναφέρεται ότι, η νέα αυτή πρακτική της επαναβεβαίωσης φορολογικών οφειλών παρελθόντων ετών στους ίδιους τους υπόχρεους οφειλέτες αυτών, ενδέχεται να συνιστά μια νέα, πρωτοφανή δημοσιονομική απάτη, με την οποία μπορεί να ξαναεγγραφονται στον Προϋπολογισμό τα ίδια, ήδη βεβαιωμένα φορολογικά έσοδα προηγούμενων ετών, που έχουν ήδη εγγραφεί στους Προϋπολογισμούς των ετών στα οποία καταλογίστηκαν και, έτσι, να συμπεριλαμβάνονται στο συνολικό ποσό των 95-100 περίπου δις του ιδιωτικού χρέους που αφορά τις οφειλές φυσικών και νομικών προσώπων προς το Δημόσιο, προκειμένου, με τη δημιουργική αυτή δημοσιονομική λογιστική, να μπορεί να δημιουργούνται, κυριολεκτικά από το μηδέν, ανύπαρκτα δημόσια έσοδα και, έτσι, πλασματικά πρωτογενή πλεονάσματα, με τα οποία φέρεται ότι δήθεν επιτυγχάνονται οι στόχοι των μνημονιακών υποχρεώσεων που έχουν επιβάλει στην Ελλάδα οι δανειστές.

Είμαστε δηλαδή μπροστά σε μια νέα εκδοχή του αλήστου μνήμης “Success Story” της κυβέρνησης Σαμαρά – Βενιζέλου.

Λόγω της πολυπλοκότητας του σύνθετου αυτού νομικού, φορολογικού και, έτσι, δημοσιονομικού ζητήματος, αλλά και του εξαιρετικού ενδιαφέροντος που αυτό παρουσιάζει ως προς το δημόσιο συμφέρον, τη συμμόρφωση της Ελλάδος στην ευρωπαϊκή έννομη τάξη, καθώς και ως προς την ισχύ και την εν τοις πράγμασι εφαρμογή του ευρωπαϊκού κεκτημένου υπέρ των φορολογουμένων στην Ελλάδα φυσικών και νομικών προσώπων, ζήτησα τη σύνταξη σχετικής μελέτης – εισήγησης και γνωμοδότησης – από την επιστημονική ομάδα του μη κερδοσκοπικού σωματείου «ΥΠΕΡΒΑΣΗ – Κίνημα Τραπεζικής και Οικονομικής Δικαιοσύνης».

Επειδή, όπως πληροφορήθηκα, το ζήτημα των διπλών, επαναληπτικών ποινικών διώξεων, μετά από επαναβεβαιώσεις οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο, αφορά χιλιάδες Πολίτες.

Επειδή, επαναβεβαίωση οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων προς το Δημόσιο χωρεί μόνο για τα χρέη που έχουν προηγουμένως διαγραφεί, μετά από αιτιολογημένη απόφαση των αρμοδίων οργάνων της διοίκησης, η οποία εκδίδεται ύστερα από πρόταση του προϊσταμένου της αρμόδιας Δ.Ο.Υ. ή του οικονομικού επιθεωρητή ή και οίκοθεν, από τα ανωτέρω όργανα : α) πριν από την πάροδο πέντε ετών από τη διαγραφή τους, εφόσον διαπιστωθεί ότι δεν συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις της διαγραφής ή βελτιώθηκε η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη, β) πριν από την πάροδο δέκα ετών από τη διαγραφή, εφόσον αποδειχθεί ότι αυτή ήταν αποτέλεσμα δόλιων ενεργειών του οφειλέτη ή και διοικητικού οργάνου και, η επαναβεβαίωση των οφειλών αυτών προς το δημόσιο, ανατρέχει στην ημερομηνία της προηγούμενης διαγραφής των χρεών αυτών, η οποία θεωρείται ότι δεν έγινε ποτέ.

Επειδή, ακόμη και κατά την ΠΟΛ.1036/22.1.2014, περί παροχής οδηγιών για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 77 του Κεφαλαίου Γ' «Λοιπές διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείων Οικονομικών, Εσωτερικών, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού και Επικρατείας» του ν. 4170/2013 (ΦΕΚ 163 Α') με τις οποίες συμπληρώνεται το άρθρο 10 του ν.4071/2012 (ΦΕΚ 85 Α') (Παροχή οδηγιών για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 77 του Κεφαλαίου Γ' «Λοιπές διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείων Οικονομικών, Εσωτερικών, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού και Επικρατείας» του ν. 4170/2013 (ΦΕΚ 163 Α') με τις οποίες συμπληρώνεται το άρθρο 10 του ν.4071/2012 (ΦΕΚ 85 Α')), οι περιπτώσεις επαναβεβαίωσης οφειλών προς το Δημόσιο των ανωτέρω νόμων 4071/2012 και 4170/2013, αφορούν, ρητά και περιοριστικά, την επαναβεβαίωση στους οικείους Ο.Τ.Α. των οφειλών προς το Δημόσιο των αμιγών δημοτικών επιχειρήσεων του ΠΔ 410/1995 ή των κοινωφελών επιχειρήσεων, των αστικών μη κερδοσκοπικών επιχειρήσεων των ΟΤΑ, καθώς και των επιχειρήσεων των τέως νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων που περιήλθαν στις περιφέρειες, οι οποίες λύθηκαν και τελούν υπό το καθεστώς εκκαθάρισης, βεβαιωμένες ταμειακά ή μη έως και τις 31.12.2010 και, έτσι, δεν αφορούν σε καμία περίπτωση τις βεβαιωμένες οφειλές στο Δημόσιο των φυσικών και των λοιπών νομικών προσώπων.

Επειδή, κατά το άρθρο 57 ΚΠΔ, αν κάποιος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει πάψει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη κι αν δοθεί σε αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός, με εξαίρεση τις περιπτώσεις των άρθρων 58, 81 §2, 525 και 526 του ιδίου Κώδικα, αν δε παρά την πιο πάνω απαγόρευση, ασκηθεί ποινική δίωξη, αυτή κηρύσσεται απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου.

Επειδή, εν προκειμένω, οι ποινικές διώξεις που αφορούν τις περιπτώσεις της επαναβεβαίωσης οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο, δεν εμπίπτουν στις εξαιρέσεις των άρθρων 58, 81 §2, 525 και 526 του ΚΠΔ.

Επειδή, σχετικά με το ζήτημα της «Παραβίασης Δεδικασμένου», υπάρχει σωρεία νομολογίας του ΣτΕ επί της αρχής «ne bis in idem», ήτοι ενδεικτικά οι αποφάσεις : 2039/2015, 1741/2015Ολ, 1566/2015, 1565/2015, 1403/2015, 221/2015, 4571/2014, 4203/2014, 3373/2014, 3257/2014, 3003/2014(Ολ), 2782/2014, 2699/2014, 2698/2014, 2502/2014, 1879/2014, 486/2014, 7/2014, 6/2014, 4611/2013, 4610/2013, 4606/2013, 4605/2013, 4593/2013, 4592/2013, 3871/2013, 3870/2013, 3865/13, 3376/2013, 2960/2013, 2674/2013, 2626/2013, 2455/2013, 2454/2013, 2365/2013, 2007/2013, 1918/2013, 1915/2013, 1326/2013, 1325/2013, 067/2013, 1066/2013, 1065/2013, 1064/2013, 117/2013, 3616/2011, 2475/2011, 2067/2011.

Επειδή, για το ίδιο ακριβώς ζήτημα της «Παραβίασης Δεδικασμένου», υπάρχει επίσης νομολογία του Αρείου Πάγου και, ιδιαίτερα, η απόφαση της Ολομέλειας ΑΠ 01/2011 επί των ορίων της αρχής “ne bis in idem” πριν και μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λισσαβόνας, κατά την οποία κρίθηκε οριστικά απαράδεκτη η ποινική δίωξη λόγω δεδικασμένου.

Επειδή, η παραβίαση δεδικασμένου απορρέει από την υπ' αριθμό 8005/2003 απόφαση του Εφετείου της Ρώμης, σύμφωνα με τα άρθρα 14 §7 εδ. β' και δ', 23 §1 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων (Ν. 1756/1988, όπως ισχύει) και 3 §2 του Ν. 3810/1957.

Επειδή, η αρχή «ne bis in idem» είναι θεμελιώδης για το ποινικό δίκαιο και κατοχυρώνεται ρητώς στο αρ. 4 παρ. 1 του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ, στο αρ. 14 παρ. 7 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και, πλέον, στο άρθρο 50 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, σύμφωνα με αυτή, δεν επιτρέπεται η ποινική δίωξη ή καταδίκη ατόμου για μια παράβαση για την οποία έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικαστεί αμετάκλητα από δικαστήρια του ίδιου κράτους, ενώ η ΟΛΑΠ, με την 01/2011 απόφασή της έκρινε ότι : «το Διεθνές Σύμφωνο του ΟΗΕ που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 16.12.1966 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν. 1462/1997, επιβάλλει την υποχρέωση στα Συμβαλλόμενα Κράτη να δημιουργήσουν, σύμφωνα με τις συνταγματικές τους διαδικασίες και τις διατάξεις του Συμφώνου, τις απαραίτητες προϋποθέσεις που θα επιτρέψουν τη λήψη μέτρων νομοθετικού ή άλλου χαρακτήρα, καταλλήλων για την προστασία των δικαιωμάτων, που αναγνωρίζονται στο Διεθνές Σύμφωνο στις περιπτώσεις όπου τέτοιες διατάξεις ή μέτρα δεν έχουν ήδη προβλεφθεί. Με την παράγραφο 7 του άρθρου 14 του

Διεθνούς Συμφώνου καθιερώνεται η αρχή ότι κανείς δεν δικάζεται ούτε τιμωρείται για ένα αδίκημα για το οποίο έχει ήδη απαλλαγεί ή καταδικασθεί με οριστική απόφαση, που εκδόθηκε σύμφωνα με το δίκαιο στην ποινική δικονομία κάθε χώρας. Η διατύπωση αυτή σημαίνει αλλά και η πρόδηλη έννοια της διατάξεως αυτής δεν μπορεί να είναι παρά ότι κανένας δεν δικάζεται ούτε τιμωρείται και πάλι από τα δικαστήρια κάθε επί μέρους συμβαλλομένης χώρας, ήτοι του ίδιου Κράτους. Τούτο επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η διάταξη αυτή περιλαμβάνεται στο Σύμφωνο που παρέχει οδηγίες προς τα συμβαλλόμενα Κράτη-Μέλη για την προσαρμογή της νομοθεσίας τους.».

Επειδή, από τις διατάξεις του άρθρου 57 ΚΠΔ, σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 36, 43, 46, 50, 125, 132, 310, 370 εδ. γ' ΚΠΔ και τις γενικές αρχές του δικονομικού δικαίου, συνάγεται ότι η εκκρεμοδικία, παρά την ανυπαρξία ρητής δικονομικής διατάξεως, αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση και, έτσι, ακόμη και η εκκρεμοδικία εμποδίζει την άσκηση νέας (δεύτερης) ποινικής διώξεως και την πρόοδο της σχετικής διαδικασίας κατά του ίδιου προσώπου, για την ίδια πράξη, για την οποία έχει ήδη ασκηθεί προηγούμενη ποινική δίωξη και, έτσι, δεύτερη διαδικασία ενώπιον του αυτού ή άλλου δικαστηρίου κατά του αυτού προσώπου και για την ίδια πράξη, με την άσκηση δεύτερης ποινικής διώξεως, είναι απαράδεκτη, αφού το ανεπίτρεπτο της ποινικής διώξεως, σε περίπτωση εκκρεμοδικίας, έχει την έννοια ότι είναι ανεπίτρεπτη η παράλληλη διεξαγωγή δύο ποινικών διαδικασιών για την ίδια πράξη, που νοείται ως *idem factum* και όχι *idem crimen*. Και τούτο συμβαίνει όχι μόνον για να αποφεύγεται ο ενδεχόμενος κίνδυνος εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων, αλλά κυρίως και για να τηρηθεί ο κανόνας "*non bis in idem*", σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρθρο 27 ΚΠΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής διώξεως, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά.

Επειδή, όσον αφορά την έννοια της ταυτότητας της πράξεως, αυτή υπάρχει όταν αφορά το ίδιο ιστορικό γεγονός στο σύνολό του, που αφορά την ενέργεια ή την παράλειψη του δράστη, αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που επήλθε, είτε αυτό συνάπτεται άμεσα με το δράστη (τυπικό έγκλημα) είτε επακολουθεί (ουσιαστικό έγκλημα).

Επειδή, η Συνθήκη της Λισσαβόνας είχε άμεση ισχύ στην ελληνική έννομη τάξη από 01/02/2009, τυγχάνει άμεσης εφαρμογής και αποτελέσματος η αρχή "*ne bis in idem*" (δηλαδή της απαγόρευσης της διπλής ποινικής διώξης και της διπλής καταδίκης για το ίδιο αδίκημα) και, γενικότερα, της άμεσης εφαρμογής και ισχύος του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΧΘΔΕΕ) στην ελληνική έννομη τάξη. Έτσι, τα ελληνικά δικαστήρια όφειλαν να την εφαρμόζουν από 01/02/2009 σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις, ακόμη και στην περίπτωση της άσκησης διπλής ποινικής διώξης (εκκρεμοδικία) και, πολύ περισσότερο, σε κάθε περίπτωση ύπαρξης ποινικής απόφασης, αθωωτικής ή καταδικαστικής.

Επειδή, το ίδιο νομικό κύρος, δηλαδή το νομικό κύρος της πρώην Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, έχει και ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 6 § 1 ΣΕΕ (πρώην άρθρο 6 ΣΕΕ), κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής

Κοινότητας (ΔΕΚ, τώρα ΔΕΕ - Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης), όλες οι διατάξεις των δύο Συνθηκών και του Χάρτη δεσμεύουν τα κράτη μέλη, έχουν άμεση εφαρμογή και άμεσο αποτέλεσμα στις εσωτερικές έννομες τάξεις των κρατών μελών και επίσης υπερέχουν των εθνικών διατάξεων, οι οποίες πρέπει να παραμερίζονται από τους εθνικούς δικαστές, όταν δεν υπάρχει συμβατότητα μεταξύ των εθνικών και των ευρωπαϊκών διατάξεων και ότι οι εθνικοί δικαστές, ως όργανα ενός κράτους - μέλους, υποχρεούνται να εφαρμόζουν το κοινοτικό δίκαιο, και μάλιστα αφήνοντας ανεφάρμοστη οποιαδήποτε αντίθετη διάταξη του εθνικού δικαίου, ανεξάρτητα από το αν έχει θεσπιστεί πριν ή μετά τον κοινοτικό κανόνα και, ακόμη, ότι τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να μεριμνούν για την πλήρη αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου, αφήνοντας εν ανάγκη κυριαρχικά ανεφάρμοστη κάθε αντίθετη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας, έστω και μεταγενέστερη, χωρίς να υποχρεούνται να ζητήσουν ή να αναμείνουν την προηγούμενη εξαφάνισή της, είτε διά της νομοθετικής οδού, είτε με οποιαδήποτε άλλη συνταγματική διαδικασία.

Επειδή, η βεβαίωση για την ισχύ της πάγιας νομολογίας του ΔΕΚ προκύπτει επίσης από τη δήλωση 17 (δήλωση σχετικά με την υπεροχή) στις τελικές διατάξεις, που συμπληρώνουν τις δύο Συνθήκες, κατά την οποία η Διάσκεψη υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του ΔΕΕ, οι Συνθήκες και το δίκαιο που θεσπίζεται από την Ένωση βάσει των Συνθηκών υπερισχύουν του δικαίου των κρατών μελών, υπό τους όρους που ορίζονται στην εν λόγω νομολογία.

Επειδή, η διάταξη του άρθρου 52 (εμβέλεια και ερμηνεία των δικαιωμάτων και των αρχών), πρώτη παράγραφος, του Χάρτη (ΧΘΔΕΕ) ορίζει ρητά ότι : «1. Κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων» και, έτσι επιτρέπονται οι περιορισμοί μόνον εφ' όσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος της Ένωσης ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, ενώ η έννοια αυτής της τελευταίας πρότασης του άρθρου και η ερμηνεία της ρυθμίζονται επίσης από τις προαναφερόμενες επεξηγήσεις οι οποίες περιέχουν και την επεξήγηση σχετικά με το άρθρο 52 του Χάρτη (ΧΘΔΕΕ), τα ελληνικά δικαστήρια δεν μπορούν να δώσουν άλλη ερμηνεία στις σχετικές διατάξεις του Χάρτη (ΧΘΔΕΕ) από την ερμηνεία που δίνουν οι σχετικές επεξηγήσεις.

Επειδή, κατά τα ανωτέρω, στην προκείμενη περίπτωση των διπλών, επαναληπτικών ποινικών διώξεων, που αφορούν τις περιπτώσεις της επαναβεβαίωσης οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο, δεν συντρέχει η περίπτωση των περιορισμών του ανωτέρω άρθρου 52 (ΧΘΔΕΕ), αφού αυτές, όχι μόνο δεν είναι αναγκαίες και δεν ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, αλλά, αντιθέτως, επειδή οι επαναβεβαιώσεις των ιδίων χρεών προς το Δημόσιο από τις πάσης φύσης

φορολογικές οφειλές φυσικών και νομικών προσώπων και οι διπλές, επαναληπτικές ποινικές διώξεις που ακολουθούν τις ανωτέρω επαναβεβαιώσεις χρεών, λειτουργούν προς βλάβη της εθνικής οικονομίας της Ελλάδος και του δημοσίου συμφέροντος, αφού στρεβλώνουν την πραγματική δημοσιονομική κατάσταση και τον Κρατικό Προϋπολογισμό της χώρας και, εν τέλει, βλάπτουν τα συμφέροντα της ίδιας της Ένωσης και τα περιουσιακά δικαιώματα και τα κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα των φορολογουμένων πολιτών των κρατών-μελών αυτής, που συνεισφέρουν με τη φορολογική τους επιβάρυνση στα προγράμματα της δήθεν διάσωσης της Ελλάδος, τα οποία συνεχίζουν να αποτυγχάνουν στην επίτευξη των στόχων τους επί επτά ολόκληρα χρόνια, λόγω, μεταξύ άλλων, και της στρέβλωσης των εθνικών δημοσιονομικών στοιχείων και μεγεθών της χώρας μας, στην οποία – στρέβλωση - οδηγούν και οι προδήλως παράνομες, απαράδεκτες και πρωτοφανείς αυτές μεθοδεύσεις και πρακτικές της ελληνικής φορολογικής διοίκησης.

Επειδή, αυτό άλλωστε αποδεικνύεται και από την πρόσφατη ετήσια έκθεση – καταπέλτη του ΔΝΤ, που καυτηριάζει τις στρεβλώσεις και τους λόγους για τους οποίους, μήνα με το μήνα, αυξάνονται ραγδαία οι ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο των φορολογούμενων στην Ελλάδα φυσικών και νομικών προσώπων, επισημαίνοντας ειδικότερα ότι τα υπέρογκα πρόστιμα που επιβάλλονται από τις φορολογικές αρχές, μαζί με την κρίση, έχουν αναγάγει τη μη πληρωμή των πραγματικά οφειλομένων φόρων σε πηγή χρηματοδότησης των επιχειρήσεων και, έτσι, συνιστούν μερικές από τις αιτίες που τεράστια ποσά φόρων μένουν κάθε μήνα απλήρωτα ενώ, οι ληξιπρόθεσμες οφειλές προς τις Δ.Ο.Υ. συνεχίζουν να αυξάνονται κατά ένα περίπου δις ευρώ κάθε μήνα, με αποτέλεσμα, οι συνολικές ληξιπρόθεσμες οφειλές προς τη φορολογική διοίκηση να προσεγγίζουν σήμερα τα 95-100 δις ευρώ, από τα οποία το 40% είναι πρόστιμα για φορολογικές παραβάσεις και φοροδιαφυγή και μόλις το 44% αφορά πραγματικούς άμεσους και έμμεσους φόρους. Και ακόμη, οι προδήλως παράνομες, απαράδεκτες και πρωτοφανείς αυτές μεθοδεύσεις και πρακτικές της ελληνικής φορολογικής διοίκησης, αλλά και της δικαιοσύνης, δημιουργούν πρόσθετο δημοσιονομικό κόστος στους ήδη βεβαρημένους από τα μνημόνια Κρατικού Προϋπολογισμούς της χώρας, αφού το ΕΔΔΑ καταδικάζει με σχετικές αποφάσεις του την Ελλάδα και υποχρεώνει τις αρμόδιες ελληνικές αρχές να αποζημιώσουν τους Πολίτες που διώχθηκαν και δικάστηκαν πολλαπλώς και επαναληπτικά, κατά παράβαση της αρχής «ne bis in idem».

Επειδή, το άρθρο 53 (ΧΘΔΕΕ) για το επίπεδο προστασίας ορίζει ρητά το εξής: «Καμία διάταξη του παρόντος Χάρτη δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως περιορίζουσα ή θίγουσα τα δικαιώματα του ανθρώπου και τις θεμελιώδεις ελευθερίες που αναγνωρίζονται στα αντίστοιχα πεδία εφαρμογής από το δίκαιο της Ένωσης, το διεθνές δίκαιο καθώς και από τις διεθνείς συμβάσεις, στις οποίες είναι μέρη η Ένωση, ή όλα τα κράτη μέλη, και ιδίως από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, καθώς και από τα Συντάγματα των κρατών μελών» και το άρθρο 54 (απαγόρευση της κατάχρησης δικαιώματος) επίσης ορίζει ρητά ότι: «Καμία από τις διατάξεις του παρόντος Χάρτη δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως συνεπαγόμενη δικαίωμα επίδοσης σε δραστηριότητα η εκτέλεσης πράξης που αποσκοπεί στην κατάλυση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη ή σε περιορισμούς των δικαιωμάτων και ελευθεριών ευρύτερους από τους προβλεπόμενους σε αυτόν», οποιαδήποτε άποψη της φορολογικής

διοίκησης και των εθνικών δικαστηρίων ότι, δήθεν, τα άρθρα 54 έως 58 της ΣΕΣΣ, σύμφωνα με τα οποία οι δηλώσεις-επιφυλάξεις της Ελληνικής Δημοκρατίας επιτρέπονται διά μέσου του άρθρου 55 ΣΕΣΣ, ισχύουν ακόμα και μετά την θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβόνας επειδή η επεξήγηση σχετικά με το άρθρο 50 του Χάρτη παραιπένει στις αναφερόμενες διατάξεις της ΣΕΣΣ, είναι προδήλως εσφαλμένη.

Επειδή, εν τέλει, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να κρίνουν ότι η δεύτερη, εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης ασκηθείσα ποινική δίωξη κατά του κατηγορουμένου για δεύτερη φορά είναι απαράδεκτη, διότι η διπλή δίωξη εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτελεί παραβίαση του ευρωπαϊκού δίκαιου και, συγκεκριμένα, συνιστά παραβίαση του δικαιώματος του δεδικασμένου το οποίο προστατεύεται από τον δεσμευτικό πλέον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ στη διάταξη 50 αυτού, που ορίζει επί λέξει ότι

«Κανείς δεν διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικασθεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με το νόμο».

Επειδή, κατά τα ανωτέρω, δεν υπάρχει καμία επιτρεπόμενη εξαίρεση που να μπορεί να περιορίσει το δικαίωμα του δεδικασμένου στην προκειμένη περίπτωση των διπλών, επαναληπτικών ποινικών διώξεων, που αφορούν τις περιπτώσεις της επαναβεβαίωσης οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο και, εκτός αυτού, οι εξαιρέσεις που ακολουθούνται από τις δηλώσεις-επιφυλάξεις που διατύπωσε η Ελληνική Δημοκρατία και, ειδικότερα, η επιφύλαξη σχετικά με την εξαίρεση από τον κανόνα του δεδικασμένου, έπαυσαν ήδη να ισχύουν μετά την ενσωμάτωση της ΣΕΣΣ στο νομικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διά μέσου της Συνθήκης του Άμστερνταμ και σε καμία περίπτωση δεν ισχύουν μετά τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβόνας, αφού οι εξαιρέσεις στον κανόνα αυτόν, σύμφωνα με την επεξήγηση σχετικά με το άρθρο 50 του Χάρτη (ΧΘΔΕΕ), επιτρέπονται περιοριστικά, μόνο στις ανωτέρω περιπτώσεις του άρθρου 52, πρώτη παράγραφος, του ισχύοντος πλέον Χ.Θ.Δ.Ε.Ε., επειδή δεν υπάρχει συμβατότητα μεταξύ της επιφύλαξης και των όρων του άρθρου 52 του Χάρτη (ΧΘΔΕΕ).

Επειδή, κατά τα ανωτέρω, σε συνδυασμό με την πάγια νομολογία του ΔΕΚ, τα εθνικά δικαστήρια της Ελλάδος, έχουν την υποχρέωση να αναγνωρίζουν την υπεροχή του άρθρου 50 του Χ.Θ.Δ.Ε.Ε., αφού οι διατάξεις του Χάρτη αυτού έλαβαν, διά μέσου της θέσης σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβόνας, νόμιμη δέσμευση, άμεση εφαρμογή και άμεσο αποτέλεσμα στην ελληνική έννομη τάξη και, συνεπώς, ο εθνικός δικαστής οφείλει να μεριμνά για την πλήρη αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου, αφήνοντας εν ανάγκη κυριαρχικά ανεφάρμοστη κάθε αντίθετη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας, έστω και μεταγενέστερη, χωρίς να υποχρεούται να ζητήσει ή να αναμείνει την προηγούμενη εξαφάνισή της, είτε διά της νομοθετικής οδού είτε με οποιαδήποτε άλλη συνταγματική διαδικασία, με αποτέλεσμα, τα εθνικά δικαστήρια της Ελλάδος, εν προκειμένω, σε κάθε περίπτωση διπλής, επαναληπτικής ποινικής δίωξης μετά από επαναβεβαίωση οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο, να οφείλουν να εφαρμόζουν το ανωτέρω άρθρο 50, να μην λαμβάνουν υπόψη τις διατάξεις 8 και 9 του Ποινικού

Κώδικα και, μετά από αυτό, να κρίνουν την αναφερόμενη, δεύτερη ποινική δίωξη απαράδεκτη, λόγω ποινικού δεδικασμένου.

Επειδή, ήδη, μετά την έκδοση της προαναφερόμενης απόφασης της τακτικής ποινικής ολομέλειας του Αρείου Πάγου (ΟΛΑΠ 1/2011), δεν τίθεται ζήτημα ερμηνείας των σχετικών διατάξεων που άμεσα εφαρμόζονται και στην Ελλάδα και δεν αποτελεί πια εξαίρεση (εξ αιτίας της απόφασης ΟΛΑΠ 7/2002, που ήδη καταργήθηκε με τη νεώτερη αρεοπαγитική απόφαση), ούτε εμπόδιο στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, τουλάχιστον σε ό τι αφορά το ποινικό δεδικασμένο και τις διπλές ποινικές καταδίκες, οι οποίες από το 2002 μέχρι και σήμερα εκθέτουν την Ελλάδα διεθνώς.

Επειδή, τέλος, οι προδήλως παράνομες, απαράδεκτες και πρωτοφανείς αυτές μεθοδεύσεις και πρακτικές της ελληνικής φορολογικής διοίκησης, εκτός από το να εκθέτουν διεθνώς την Ελλάδα, δημιουργούν ταυτόχρονα και πρόσθετα δημοσιονομικά κόστη στους ήδη βεβαρημένους από τα μνημόνια Κρατικούς Προϋπολογισμούς της χώρας, που δέχθηκε ένα ακόμη ηχηρό ράπισμα με την από 30/04/2015 απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), η οποία υποχρεώνει τις αρμόδιες ελληνικές αρχές να αποζημιώσουν Πολίτες που διώχθηκαν και δικάστηκαν σε δυο επίπεδα - ποινικά και διοικητικά - για το ίδιο αδίκημα. Πρόκειται, σύμφωνα με την απόφαση, για ένα παγιωμένο σχεδόν, ελληνικό μόνο φαινόμενο, που εκθέτει τη χώρα διεθνώς, αφού τέτοιου είδους πρακτικές παραβιάζουν το τεκμήριο της αθωότητας αλλά και τα ατομικά δικαιώματα. Με αυτά τα βασικά επιχειρήματα, Έλληνες Πολίτες προσέφυγαν στο ΕΔΔΑ με τις υπ' αριθ. 3453/2012, 42941/2012 και 9028/2013 προσφυγές τους, εγκalώντας την Ελλάδα και υποστηρίζοντας ότι δεν μπορεί να τιμωρούνται διπλά, δηλαδή και με ποινική καταδίκη και με πρόστιμα για το ίδιο αδίκημα. Οι προσφυγές τους έγιναν δεκτές από το ΕΔΔΑ, το οποίο, μεταξύ άλλων, με την απόφαση που εξέδωσε έκρινε ότι η ως άνω πρακτική παραβιάζει τα ατομικά δικαιώματα και, συγκεκριμένα, το τεκμήριο αθωότητας (σε περίπτωση αθωωτικής αμετάκλητης απόφασης ποινικού δικαστηρίου) και το δικαίωμα να μη δικαστεί κανείς και να μην καταδικαστεί δεύτερη φορά για την ίδια πράξη (ne bis in idem). Σύμφωνα με το Δικαστήριο του Στρασβούργου, τα υπέρογκα διοικητικά πρόστιμα, λόγω των σοβαρών συνεπειών που επισύρουν, έχουν ποινικό χαρακτήρα, εξομοιώνονται δηλαδή με ποινή. Ως εκ τούτου, να μεν οι δυο διαδικασίες (ποινική και διοικητική) δεν εμποδίζονται να κινηθούν παράλληλα, όμως, θα πρέπει, όταν η μία οριστικοποιείται να ακυρώνεται η άλλη. Δηλαδή: α) όταν η ποινική δίκη δεν έχει ολοκληρωθεί κατά την έναρξη της διοικητικής, το ποινικό δικαστήριο οφείλει να αναστείλει τη δίκη μέχρι εκδόσεως αμετάκλητης απόφασης και, στη συνέχεια, να παύσει την ποινική δίωξη και β) όταν το διοικητικό δικαστήριο διαπιστώσει ότι έχει εκδοθεί αμετάκλητη ποινική απόφαση, υποχρεούται να ακυρώσει το πρόστιμο ή το τέλος που επιβλήθηκε από τις αρμόδιες αρχές.

Επειδή, κατόπιν όλων των ανωτέρω, προκύπτει πέρα πάσης αμφιβολίας ότι, σε όλες τις περιπτώσεις διπλών, επαναληπτικών ποινικών διώξεων, που επισπεύδονται με μηνυτήριες αναφορές των αρμοδίων υπαλλήλων των ελληνικών φορολογικών αρχών, μετά από επαναβεβαιώσεις χρεών από τις αρμόδιες Δ.Ο.Υ., που αφορούν οφειλές φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο, παραβιάζονται ευθέως οι διατάξεις του άρθρου 57 ΚΠΔ, η ευρωπαϊκή έννομη τάξη και η θεμελιώδης αρχή «ne bis in idem», καθώς επίσης και η νομολογία των ανωτέρω αποφάσεων του ΕΔΔΑ, του ΣτΕ και του Αρείου Πάγου,

αφού η αρχή «ne bis in idem», πλέον επεκτείνεται : (α) γεωγραφικά, από την επικράτεια του κράτους-μέλους, στο σύνολο της επικράτειας της ΕΕ και (β) εκτός από την περίπτωση της δεύτερης ποινικής δίκης, για τα ίδια αδικήματα για τα οποία δικάστηκε ο κατηγορούμενος Πολίτης στην πρώτη εναντίον του ποινική δίκη, ακόμη και στις περιπτώσεις της εκκρεμοδικίας και της παράλληλης εκδίκασης φορολογικών υποθέσεων σε ποινικά και διοικητικά δικαστήρια, αφού το ΕΔΔΑ έκρινε ότι τα υπέρογκα φορολογικά πρόστιμα, λόγω των σοβαρών συνεπειών που επισύρουν, έχουν ποινικό χαρακτήρα και, έτσι, εξομοιώνονται με ποινή.

Επειδή, πληροφορήθηκα ότι οι παράνομες, απαράδεκτες και πρωτοφανείς αυτές μεθοδεύσεις και πρακτικές της ελληνικής φορολογικής διοίκησης, αλλά και της δικαιοσύνης, που σήμερα ταλαιπωρούν χιλιάδες Πολίτες, έχουν ξεκινήσει από το έτος 2013 και από την Κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου, που ψήφισαν το νόμο 4170/2013 (ΦΕΚ 163 Α') και, επί των ημερών τους, εκδόθηκε η ΠΟΛ 1036/22.1.2014, περί παροχής οδηγιών για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 77 του Κεφαλαίου Γ' «Λοιπές διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείων Οικονομικών, Εσωτερικών, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού και Επικρατείας» του ν. 4170/2013 (ΦΕΚ 163 Α'), με τις οποίες συμπληρώνεται το άρθρο 10 του ν.4071/2012 (ΦΕΚ 85 Α') (Παροχή οδηγιών για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 77 του Κεφαλαίου Γ' «Λοιπές διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείων Οικονομικών, Εσωτερικών, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού και Επικρατείας» του ν. 4170/2013 (ΦΕΚ 163 Α'), με τις οποίες συμπληρώνεται το άρθρο 10 του ν.4071/2012 (ΦΕΚ 85 Α').

Κατόπιν όλων αυτών ερωτάσθε :

1. Γνωρίζει η κυβέρνησή σας και, ιδιαίτερα, οι αρμόδιοι υπουργοί της, το συγκεκριμένο αυτό ζήτημα; Αν ναι, να ενημερωθεί εγγράφως η Βουλή για τον ακριβή αριθμό των υποθέσεων που εκκρεμούν να ξαναδικαστούν στα ποινικά δικαστήρια και για το συνολικό ύψος των χρεών στο Δημόσιο, που επαναβεβαιώθηκαν κατά την ανωτέρω διαδικασία.
2. Αληθεύει ότι, με τις ανωτέρω πρακτικές και μεθοδεύσεις των ελληνικών φορολογικών αρχών, ξαναεγγράφονται στον Προϋπολογισμό τα ίδια, ήδη βεβαιωμένα και καταλογισθέντα φορολογικά έσοδα παρελθόντων ετών, που έχουν ήδη εγγραφεί στους Προϋπολογισμούς των ετών στα οποία καταλογίστηκαν, με αποτέλεσμα, έτσι, να δημιουργούνται, κυριολεκτικά από το μηδέν, ανύπαρκτα δημόσια έσοδα και πλασματικά πρωτογενή πλεονάσματα, με τα οποία δήθεν επιτυγχάνονται οι στόχοι των μνημονιακών υποχρεώσεων που έχουν επιβάλει στην Ελλάδα οι δανειστές; Αν ναι, κατά πόσα δις ευρώ, από το 2013 μέχρι και σήμερα, έχει χαλκευθεί κατά τα ανωτέρω ο Κρατικός Προϋπολογισμός και στρεβλωθεί η πραγματική δημοσιονομική κατάσταση της χώρας;

3. Γνωρίζουν το συγκεκριμένο αυτό ζήτημα οι εκπρόσωποι των Θεσμών, καθώς επίσης και οι πολυτελώς διαβιούντες στο ξενοδοχείο Χίλτον – με έξοδα των Ελλήνων - υπάλληλοι του ΔΝΤ, δηλαδή οι απίθανοι αυτοί τύποι που πλασάρονται ως δήθεν τεχνοκράτες υψηλής επιστημονικής κατάρτισης και εμπειρίας; Αν ναι, γιατί συγκαλύπτουν ένα τέτοιο, πρωτοφανές δημοσιονομικό σκάνδαλο, εξαπατώντας μάλιστα και τους ίδιους τους Θεσμούς, που είναι οι άμεσοι εντολείς τους; Και γιατί δεν το αναφέρουν στην προσφάτως δημοσιευθείσα, ετήσια έκθεση του ΔΝΤ, που καυτηριάζει τις στρεβλώσεις και τους λόγους για τους οποίους, αυξάνονται κάθε μήνα κατά ένα περίπου δις ευρώ οι ληξιπρόθεσμες οφειλές προς το Δημόσιο των φορολογούμενων στην Ελλάδα φυσικών και νομικών προσώπων, με αποτέλεσμα, οι συνολικές ληξιπρόθεσμες οφειλές προς τη φορολογική διοίκηση να προσεγγίζουν σήμερα τα 95-100 δις ευρώ, από τα οποία, κατά την ανωτέρω έκθεση του ΔΝΤ, το 40% είναι πρόστιμα για φορολογικές παραβάσεις και φοροδιαφυγή και μόλις το 44% αφορά πραγματικούς άμεσους και έμμεσους φόρους; Υπάρχει άλλη μεγαλύτερη στρέβλωση στην ελληνική φορολογική διοίκηση, από τις κατά τα ανωτέρω επαναβεβαιώσεις των ιδίων χρεών προς το Δημόσιο από τις πάσης φύσης φορολογικές οφειλές φυσικών και νομικών προσώπων και τις διπλές, επαναληπτικές εναντίον τους ποινικές διώξεις και δίκες, που ακολουθούν τις ανωτέρω επαναβεβαιώσεις χρεών; Ποια συμφέροντα εξυπηρετεί η σιωπή των ανωτέρω υπαλλήλων του ΔΝΤ επί ενός τόσο σοβαρού δημοσιονομικού ζητήματος;
4. Πόσα από τα 95-100 Δις ευρώ του ιδιωτικού χρέους των Πολιτών στο Δημόσιο, αφορούν επαναβεβαιώσεις χρεών που ξανακαταλογίστηκαν στα ίδια πρόσωπα, με τη σύνταξη από τις αρμόδιες Δ.Ο.Υ. νέων πινάκων χρεών και την αποστολή νέων ατομικών ειδοποιήσεων στα υπόχρεα και συνυπόχρεα φυσικά και στα νομικά πρόσωπα;
5. Συνεχίζει, κατά τα ανωτέρω, και η κυβέρνησή σας, την αλήστου μνήμης πρακτική της δημοσιονομικής φούσκας του «Success Story» της κυβέρνησης Σαμαρά – Βενιζέλου; Θα συνεχίσετε και εσείς, κατά τα ανωτέρω, να βλάπτετε το δημόσιο συμφέρον της Ελλάδος και, ταυτόχρονα, να βλάπτετε και τα συμφέροντα της ίδιας της ΕΕ και των φορολογουμένων Πολιτών των κρατών-μελών αυτής, που συνεισφέρουν με τη φορολογική τους επιβάρυνση στα προγράμματα της δήθεν διάσωσης της χώρας μας;
6. Θα συνεχίστε να χορηγείτε και εσείς το ίδιο «λάθος φάρμακο» που «συνταγογράφησε» το ΔΝΤ στις κυβερνήσεις Παπανδρέου, Παπαδήμου και Σαμαρά – Βενιζέλου, κακοποιώντας φορολογικά χιλιάδες Πολίτες, που διώκονται καθημερινά, άδικα, αναίτια και παράνομα, από τις αρμόδιες εθνικές φορολογικές αρχές και την ελληνική δικαιοσύνη;
7. Για πόσο καιρό ακόμη, μετά από επτά ολόκληρα χρόνια αποτυχημένων φορολογικών μνημονιακών πολιτικών, θα συνεχίσουμε να αποτυγχάνουμε στην επίτευξη των πραγματικών στόχων, εφαρμόζοντας τις προδήλως παράνομες, απαράδεκτες και πρωτοφανείς αυτές μεθοδεύσεις και πρακτικές της ελληνικής φορολογικής διοίκησης, που εκτός όλων των ανωτέρω, δημιουργούν και πρόσθετο δημοσιονομικό κόστος στους ήδη βεβαρημένους από τα

μνημόνια Κρατικού Προϋπολογισμούς της χώρας, αφού το ΕΔΔΑ καταδικάζει με σχετικές αποφάσεις του την Ελλάδα και υποχρεώνει τις αρμόδιες ελληνικές αρχές να αποζημιώσουν τους Πολίτες που διώχθηκαν και δικάστηκαν πολλαπλώς και επαναληπτικά, κατά παράβαση της αρχής «ne bis in idem»;

8. Τι κάνει η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η ηγεσία της ελληνικής δικαιοσύνης, καθώς επίσης και οι ίδιοι οι εισαγγελείς και οι δικαστές, μπροστά στην κατάφορη, ευθεία παραβίαση των διατάξεων του άρθρου 57 ΚΠΔ, της ευρωπαϊκής έννομης τάξης, της θεμελιώδους αρχής «ne bis in idem», της νομολογίας του ΕΔΔΑ, του ΣΤΕ και του Αρείου Πάγου, ιδιαίτερα δε αφού η αρχή «ne bis in idem», πλέον επεκτείνεται : (α) γεωγραφικά, από την επικράτεια του κράτους-μέλους, στο σύνολο της επικράτειας της ΕΕ και (β) εκτός από την περίπτωση της δεύτερης ποινικής δίκης, για τα ίδια αδικήματα για τα οποία δικάστηκε ο κατηγορούμενος Πολίτης στην πρώτη εναντίον του ποινική δίκη, ακόμη και στις περιπτώσεις της εκκρεμοδικίας και της παράλληλης εκδίκασης φορολογικών υποθέσεων σε ποινικά και διοικητικά δικαστήρια;
9. Γιατί τα ελληνικά δικαστήρια δεν εφαρμόζουν από 01/02/2009 την Συνθήκη της Λισσαβόνας, σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις που παραβιάζεται η θεμελιώδης αρχή «ne bis in idem», ακόμη και στην περίπτωση της άσκησης διπλής ποινικής δίωξης (εκκρεμοδικία), στην περίπτωση της παράλληλης εκδίκασης φορολογικών υποθέσεων σε ποινικά και διοικητικά δικαστήρια και, πολύ περισσότερο, σε κάθε περίπτωση ύπαρξης ποινικής απόφασης, αθωωτικής ή καταδικαστικής, ενώ εισαγγελείς και δικαστές γνωρίζουν ότι η Συνθήκη της Λισσαβόνας είχε άμεση ισχύ στην ελληνική έννομη τάξη από την ως άνω ημερομηνία, με αποτέλεσμα να τυγχάνει άμεσης εφαρμογής και αποτελέσματος η αρχή «ne bis in idem» και, γενικότερα, ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΧΘΔΕΕ) στην ελληνική έννομη τάξη;
10. Γιατί, εν προκειμένω, οι Έλληνες δικαστές, δεν παραμερίζουν, ως έχουν υποχρέωση, τις σχετικές, εθνικές νομοθετικές διατάξεις που δεν έχουν συμβατότητα με τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές, ιδιαίτερα δε, αφού οι εθνικοί δικαστές, ως όργανα ενός κράτους - μέλους, υποχρεούνται να εφαρμόζουν το κοινοτικό δίκαιο, και μάλιστα αφήνοντας ανεφάρμοστη οποιαδήποτε αντίθετη διάταξη του εθνικού δικαίου, ανεξάρτητα από το αν έχει θεσπιστεί πριν ή μετά τον κοινοτικό κανόνα και, ενώ ακόμη, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να μεριμνούν για την πλήρη αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου, αφήνοντας εν ανάγκη κυριαρχικά ανεφάρμοστη κάθε αντίθετη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας, έστω και μεταγενέστερη, χωρίς να υποχρεούνται να ζητήσουν ή να αναμείνουν την προηγούμενη εξαφάνισή της, είτε διά της νομοθετικής οδού, είτε με οποιαδήποτε άλλη συνταγματική διαδικασία;
11. Δεν γνωρίζουν οι Έλληνες δικαστές ότι, επειδή το ίδιο νομικό κύρος της πρώην Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, έχει και ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής

Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 6 § 1 ΣΕΕ (πρώην άρθρο 6 ΣΕΕ), κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΔΕΚ, τώρα ΔΕΕ), όλες οι διατάξεις των δύο Συνθηκών και του Χάρτη δεσμεύουν τα κράτη μέλη, έχουν άμεση εφαρμογή και άμεσο αποτέλεσμα στις εσωτερικές έννομες τάξεις των κρατών - μελών και επίσης υπερέχουν των εθνικών διατάξεων; Και αυτό δε, ιδιαίτερα, τη στιγμή που, στην προκείμενη περίπτωση των διπλών, επαναληπτικών ποινικών διώξεων, που αφορούν τις περιπτώσεις της επαναβεβαίωσης οφειλών φυσικών και νομικών προσώπων στο Δημόσιο, δεν συντρέχει η περίπτωση των περιορισμών του ανωτέρω άρθρου 52 (ΧΘΔΕΕ), αφού αυτές, όχι μόνο δεν είναι αναγκαίες και δεν ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, αλλά, αντιθέτως, λειτουργούν προς βλάβη της εθνικής οικονομίας της Ελλάδος και του δημοσίου συμφέροντος, αφού στρεβλώνουν την πραγματική δημοσιονομική κατάσταση και τον Κρατικό Προϋπολογισμό της χώρας και, εν τέλει, βλάπτουν τα συμφέροντα της ίδιας της ΕΕ και τα περιουσιακά δικαιώματα και τα κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα των φορολογουμένων πολιτών των κρατών-μελών αυτής, που συνεισφέρουν με τη φορολογική τους επιβάρυνση στα προγράμματα της δήθεν διάσωσης της Ελλάδος.

12. Γιατί τα ελληνικά δικαστήρια δεν κρίνουν, ως οφείλουν, ήδη από τον πρώτο βαθμό, ότι η δεύτερη, εντός της ΕΕ ασκηθείσα ποινική δίωξη κατά του κατηγορουμένου είναι απαράδεκτη, διότι η διπλή δίωξη εντός της ΕΕ αποτελεί παραβίαση του ευρωπαϊκού δίκαιου και, συγκεκριμένα, συνιστά παραβίαση του δικαιώματος του δεδικασμένου το οποίο προστατεύεται από τον δεσμευτικό πλέον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ στη διάταξη 50 αυτού, που ορίζει επί λέξει ότι κανείς δεν δίδεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικασθεί εντός της Ένωσης, με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με το νόμο;
13. Και ακόμη, αφού κατά τα ανωτέρω, σε συνδυασμό με την πάγια νομολογία του ΔΕΚ, τα εθνικά δικαστήρια της Ελλάδος, έχουν την υποχρέωση να αναγνωρίζουν την υπεροχή του άρθρου 50 του ΧΘΔΕΕ, επειδή οι διατάξεις του Χάρτη αυτού έλαβαν, διά μέσου της θέσης σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβόνας, νόμιμη δέσμευση, άμεση εφαρμογή και άμεσο αποτέλεσμα στην ελληνική έννομη τάξη, γιατί η ανεξάρτητη – από την όποια βούληση της εκάστοτε κυβέρνησης και των δανειστών - ελληνική δικαιοσύνη δεν μεριμνά, ως οφείλει, για την πλήρη αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου στην Ελλάδα;
14. Τέλος, προτίθεται η κυβέρνησή σας και οι αρμόδιοι υπουργοί αυτής, να φέρει προς ψήφιση στη Βουλή μια συγκεκριμένη για το ζήτημα αυτό νομοθετική ρύθμιση ή, έστω, να εκδώσει μια σχετική ΠΟΛ ή, ακόμη, μια εξειδικευμένη ερμηνευτική εγκύκλιο, καταργώντας κάθε αντίθετη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας, προκειμένου, έτσι, να λύσει τα χέρια εισαγγελέων και δικαστών που, εκ του αποτελέσματος, φαίνεται ότι δεν τολμούν να κάνουν την υπέρβαση, παραμερίζοντας τις εθνικές νομοθετικές διατάξεις που δεν έχουν συμβατότητα με τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές και, έτσι, αναγνωρίζοντας σε κάθε σχετική ποινική δίκη την υπεροχή

του άρθρου 50 του ΧΘΔΕΕ, να διασφαλίζουν την εφαρμογή του και την πλήρη αποτελεσματικότητα του κοινοτικού δικαίου;

15. Γνωρίζετε κύριοι της κυβέρνησης πόσες χιλιάδες Πολίτες σέρνονται κυριολεκτικά και ταλαιπωρούνται στα ποινικά δικαστήρια όλης της επικράτειας, όπου καθημερινά καταδικάζονται, άδικα και παράνομα, σε πρώτο ή και σε δεύτερο ακόμη βαθμό, για τα συγκεκριμένα αυτά φορολογικά αδικήματα, για τα οποία, κατά την θεμελιώδη αρχή “ne bis in idem”, οι εναντίον τους ποινικές διώξεις θα έπρεπε να κρίνονται αυτομάτως απαράδεκτες από τις έδρες των δικαστηρίων, χωρίς ούτε την υποχρέωση των κατηγορουμένων να απολογηθούν, αντί της σημερινής, τραγικής κατάστασης στην οποία, επειδή η συντριπτική πλειοψηφία των χιλιάδων Ελλήνων που είναι όμηροι της φορολογικής δικαιοσύνης, ποινικής και διοικητικής, δεν έχουν τα χρήματα που απαιτούνται για να προσφύγουν στον Άρειο Πάγο, αφού τελικά μόνον εκεί έχουν ελπίδα να δικαιωθούν, τελικά καταδικάζονται, ακόμη και ερήμην και καταλήγουν και στις φυλακές, επειδή η μνημονιακή τους φτωχοποίηση δεν τους επιτρέπει, όχι μόνο να εξαγοράσουν τις άδικες ποινές που τους επιβάλλονται κατά τα ανωτέρω, αλλά ούτε ακόμη να διαθέτουν τα πολλά πλέον χρήματα που απαιτούνται για να ασκήσουν το, κατά τα άλλα, συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά τους να υπερασπίσουν τον εαυτό τους σε μια δήθεν δίκαιη δίκη; Πόσο δίκαιη είναι άραγε η δίκη του φτωχού, που καταδικάζεται άδικα και ερήμην στα ποινικά δικαστήρια, επειδή δεν διαθέτει την μνημονιακή πολυτέλεια της αξιοπρεπούς υπεράσπισής του, προκειμένου να μπορεί να εξαντλήσει κάθε βαθμίδα της ελληνικής δικαιοσύνης; Και πόσο κοινωνικά δίκαιη μπορεί να θεωρείται η ελληνική κοινωνία του 2017, όταν οι τρεις εξουσίες, νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική, έχουν συμβιβαστεί με το ακραίο, νεοφιλελεύθερο δόγμα της επικράτησης του δίκαιου των εχόντων απέναντι στην αδικία των φτωχών και των περιθωριοποιημένων θυμάτων της κρίσης, των μνημονίων, των τραπεζών και των δανειστών;

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ: Πρόεδρο ΑΠ, Εισαγγελέα ΑΠ, Πρόεδρο ΣτΕ, Ένωση Εισαγγελέων & Δικαστών, ΝΣΚ, Γενική γραμματεία εσόδων.

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος